

พระพุทธรูปมหาธรรมราชา วัดไตรภูมิพระร่วง อ. เมือง จ. เพชรบูรณ์

ก่อนจะมาเป็นนิมิตพิศวง ของ ไผศาล แสนไชย วันนั้นตรงกับวันที่ 2 ตุลาคม 2538 ข้าพเจ้าได้มีโอกาสลาพักร้อน ซึ่งตรงกับที่ ไผศาลต้องการจะพาข้าพเจ้า ไปกราบนมัสการพระเถระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยไผศาล แสนไชย และคนขับรถได้ออกเดินทางจากจังหวัดลำพูนเมื่อเวลาประมาณ 08.30 น. ของวันที่ 2 ตุลาคม 2538 จุดประสงค์ต้องการจะเดินทางไปจังหวัดเพชรบูรณ์ก่อนเข้าตัวเมือง ข้าพเจ้าพร้อมด้วยไผศาลและคนขับรถ ได้ไปกราบนมัสการอนุสาวรีย์พ่อขุนผาเมือง ซึ่งประดิษฐานอยู่ที่อำเภอหล่มสักห่างจากจังหวัดเพชรบูรณ์ประมาณ 40 กิโลเมตร จากนั้นเราได้เดินทางเข้าตัวเมืองเพชรบูรณ์ ได้ไปนมัสการเจ้าอาวาสวัดไตรภูมิและ พระพุทธรูปมหาธรรมราชา ซึ่งเป็นพระที่ศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านของเมืองเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นจุดประสงค์สำคัญของการเดินทางครั้งนี้ด้วย โดยที่ไผศาล ต้องการจะให้ข้าพเจ้า ได้เรียบเรียงเกี่ยวกับประวัติของพระมหาธรรมราชาที่ไผศาลได้เคยนิมิตไว้ตั้งแต่ ปี พ.ศ.2536 และได้ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยเรื่องนี้ โดยที่ความต้องการของไผศาล อยากจะให้ข้าพเจ้าได้ไปบันทึกที่อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ซึ่งเป็นเมืองเก่า มีประวัติศาสตร์ถึง 1,000 ปีเศษ

หลังจากที่ได้กราบนมัสการพระเถระในวัดต่าง ๆ ของจังหวัดเพชรบูรณ์แล้ว คณะของเราได้ออกเดินทางจากจังหวัดเพชรบูรณ์ประมาณ 17.00 น. เดินทางเข้าสู่ อำเภอศรีเทพซึ่งห่างจากจังหวัดเพชรบูรณ์ประมาณ 120 กิโลเมตร ไปถึงอำเภอก็เป็น เวลาค่ำพอดีว่าจะเข้าที่พักได้ประมาณ 20.00 น. และได้บันทึกตามคำบอกเล่า ของไผศาล แสนไชย ที่พูดออกมาโดยไม่ต้องคิด ซึ่งเป็นเรื่องที่ประหลาดที่คนธรรมดาจะจดจำเรื่องเหล่านี้ได้แม่นยำเป็นเวลาถึง 2 ปีเศษ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่อง ที่ควรศึกษาและหากมีการเกี่ยวข้องกับพาดพิงถึงบุคคลใด โดยมีได้ขออนุญาตก็ต้อง ขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย ท่านที่มีรายชื่อปรากฏในหนังสือเล่มนี้ ต้องการจะทราบ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่านเอง ขอได้ติดต่อกับ ไผศาล แสนไชย ได้โดยตรง ตามที่ปรากฏที่อยู่ในหนังสือนี้

คิดว่านิมิตเรื่องนี้คงจะเป็นที่สนใจของท่านทั้งหลายโดยเฉพาะชาวจังหวัด เพชรบูรณ์ ขอให้ทุกท่านอ่านด้วยใจ เป็นธรรมชาติและพิจารณาด้วยตนเองก็แล้วกัน หากมีสิ่งใดไม่สบายใจท่านก็ต้องขอภัยไว้ด้วย

นิมิตพิศวงเรื่อง พระพุทธรูปมหาธรรมราชา จ.เพชรบูรณ์ นิมิตนี้เกิดขึ้น กับข้าพเจ้า (นายไผศาล แสนไชย) เมื่อคืนวันที่ 5 มกราคม 2536 ในคืนนี้หลังจากที่ ข้าพเจ้าได้เข้านอนเมื่อเวลาประมาณ 21.20 น. ได้หลับสนิทไปเมื่อใดไม่รู้ มารู้สึกตัว อีกทีก็ต่อเมื่อท่านครูบาคนธำพญาพิงคราชได้มารับข้าพเจ้าไป โดยก่อนที่จะรับตัวข้าพเจ้าไป ก็ยังมองเห็นตัวเองนอนหลับอยู่บนที่นอนในลักษณะตะแคงขวา ศีรษะ ตกหมอนไปเล็กน้อย ตัวท่านครูบาคนธำพญาพิงคราชได้มองมายังข้าพเจ้าและหัน ไปมองร่างของข้าพเจ้าซึ่งหลับอยู่แล้ว ยิ้มเล็กน้อย จากนั้นได้พาข้าพเจ้าไปในลักษณะ ปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว โดยสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้งสอง ได้พาข้าพเจ้าไปไกลพอสมควรแล้วจึงได้นำข้าพเจ้าลงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีลักษณะ เป็นถนนกว้างประมาณ 5 วา ยาวสุดลูกตา ถนนนี้มีต้นไม้ที่หัวถนนทั้งสองข้าง มี 2 ต้น ข้างละต้น ต้นไม้นี้มีลักษณะคล้ายต้นโพธิ์ใหญ่ แต่ใบเล็กคล้ายใบมะขาม มีดอก เหมือนดอกทานตะวัน มีกลิ่นหอมเหมือนดอกพิกุล ตลบอบอวลไป

ทั่วบริเวณนั้น ท่านครูบาคันและพญาพิงคราชได้พาข้าพเจ้าเดินไปตามถนนเป็นระยะทางประมาณ 50 เมตร มองเห็นบ้านเรือนอยู่ 2 ข้างทางนั้น บ้านแต่ละหลังมีลักษณะคล้ายวิหาร ทางจตุรมุขขนาดใหญ่ บ้านแต่ละหลัง ห่างกันประมาณ 5 วา ทั้ง 2 ข้างทางดูแล้วมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยดี มีสภาพบรรยากาศเย็นสบายคล้าย กับฝนเพิ่งตก แล้วหยุดดูทุกสิ่งทุกอย่างอย่างละเอียด ท่านทั้งสองได้พาไปหยุดที่หน้าวิหารทรงจตุรมุข แห่งหนึ่ง แล้ว ท่านพญาพิงคราชได้พูดว่าให้ข้าพเจ้าหยุดอยู่ที่นี่ ซึ่ง ณ ที่นี้มีคนนั่งรออยู่ 2 คน มีลักษณะของการรอคอยแล้ว ท่านพญาพิงคราชก็พูดขึ้นว่าวิหารหลังนี้เป็น ลำดับที่ 25 กับ 26 ของแถวนี้แล้วชั้นนี้ พญาพิงคราชได้พูดขึ้นว่า วันนี้ข้าพเจ้า ได้มาพบกับเกลอเก่า และคู่อริเก่า แล้วท่านพญาพิงคราชก็หันมาถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ารู้จัก 2 คนนี้ไหม ข้าพเจ้าก็ตอบไปว่า ไม่เคยรู้จัก ท่านพญาพิงคราช ก็บอกข้าพเจ้าว่า คนที่มีอายุน้อยกว่า (อายุ ประมาณ 47 ปีเศษ) รูปร่างใหญ่ไว้ผม แสกกลางหน้าตาคุ ร่ากายลำสัน ออกใหญ่ มือเท้าใหญ่ นี่คือเจ้าเมือง รัตเก่า ถามชื่อในโลกมนุษย์ว่า “พ่อขุนผาเมือง” ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นเจ้าเมืองชัยวรมันที่ 6 จากนั้น พญาพิง คราชได้พูดกับคนทั้งสองว่า มีเรื่องราวจะส่งไปยังโลกมนุษย์ก็ให้ส่งไปได้แล้ว ถึงเวลาที่จะได้พูดและส่งไป จากนั้นบุคคลทั้งสองก็ยกมือไหว้ และพูดออกไป พร้อมกันว่า เรื่องที่อยากจะพูดและส่งไปก็คือ เรื่อง พระพุทธรูปคู่เมืองปัจจุบัน ซึ่งมีชื่อว่า “พระพุทธรมหาธรรมราชา” ซึ่งประดิษฐานที่วัดไตรภูมิในเมืองเพชรบูรณ์ เกี่ยวกับการสร้างพระพุทธรูปองค์นี้ว่า สร้างเมื่อใด ซึ่งโลกมนุษย์ก็ยังไม่ทราบแน่ชัด เพราะไม่ได้ทำจากจารึกให้ โลกมนุษย์ได้ทราบจากนั้นผู้ที่บอกว่าตนคือพ่อขุนผาเมือง ได้บอกว่า (ก่อนที่จะบอกก็ได้เหลียวไปมองพระเจ้า ชัยวรมันที่ 6) ซึ่งพระเจ้าชัยวรมัน ก็ได้บอกวาอนุญาตให้พูดไปได้เลย แทนตัวท่านได้ พ่อขุนผาเมืองจึงได้พูด อย่างเต็มที่ ว่าพระพุทธรูปองค์นี้ ได้สร้างขึ้นในปีพระพุทธศาสนาได้วางวันไปแล้ว 1,705 ปี ตรงกับเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำ โดยได้ทำพิธีเททองในแบบพิมพ์ที่เมืองศรีเทพ ซึ่งเป็นเมืองสำคัญเมืองหน้าด่านของอาณาจักรขอม สาเหตุของการสร้างพระพุทธรูป คือ พระเจ้าชัยวรมันได้สำนึกถึงบาปกรรมที่ตัวเองได้ก่อกรรมทำเข็ญด้วยการ ฆ่าคน และสัตว์เป็นจำนวนมาก อันเกิดจากการทำศึกสงครามและเผาวัดวาอารามใน ศาสนาพุทธ ตัวท่านจึงได้ ปรีกษาพราหมณ์บุโรหิต ตลอดจนถึงขุนนางเสนาอำมาตย์ ทุกคนจึงพร้อมใจ เห็นพ้องต้องกันในการสร้าง พระพุทธรูปตามวันเวลาที่ได้กล่าวไว้ โดยในครั้งนั้นได้มี 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายฆราวาสและฝ่ายบรรพชิต ที่เป็นหัว เรี่ยวหัวแรง สำคัญ ดังนี้

ฝ่ายบรรพชิต

1. มหาเถรเจ้าติสสะวังโส
2. มหาเถรเจ้าโสภณ
3. มหาเถรเจ้าคันธวังโส
4. มหาเถรเจ้าคัมภีร์โส
5. มหาเถรเจ้ามังคโล
6. มหาเถรเจ้ามนินโท
7. มหาเถรเจ้าปัญญาวิราโส
8. มหาเถรเจ้าคันธิโย

9. มหาเถรเจ้าพรหมจักโก

10. มหาเถรเจ้าธีรธรรมปัญญา

11. มหาเถรเจ้าศิริวิชัย

พระสงฆ์กลุ่มนี้เป็นพระที่เคร่งครัดในพระศาสนา ได้มีความเชี่ยวชาญ ทางวิปัสสนาและกรรมฐาน รู้ภาษาบาลีและสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ และรู้วาระจิต ของผู้อื่น ได้นิมนต์มาเจริญพระพุทธมนต์สวดชัยนโต และทำพิธีพุทธาภิเษกเป็นเวลา 9 วัน โดยได้อันเชิญเทพบุตร เทพธิดามาปกป้องรักษาพระพุทธรูปองค์นี้และ พระเถระทั้ง 11 รูปได้ปลุกเสกอธิษฐานจิตให้พระพุทธรูปองค์นี้มีความศักดิ์สิทธิ์ ให้เป็นมงคลแก่ผู้มาสักการะกราบไหว้บูชา

ในครั้งนี้ได้มีการถือศีลฟังธรรมตลอดระยะเวลา 9 วัน งดการฆ่าสัตว์ทุกชนิด ให้มีการถือศีลฟังธรรมตลอดเวลา 9 วัน ส่วนฝ่ายคฤหัสถ์ที่สำคัญมีทั้งสิ้น 70 คน โดยที่ฝ่ายเมืองเรามี 35 คน ฝ่ายขอมมี 35 คน สำหรับฝ่ายเมือง (คนไทย) มีรายชื่อดังต่อไปนี้

1. เจ้าศรีสุธรรม
2. เจ้าศรีโสภ
3. เจ้าหาญณรงค์
4. เจ้าสิงหนวร
5. เจ้าบุญลังการ
6. เจ้าหาญไพร
7. เจ้าสามนิน
8. เจ้าเลื่อนลือโลก
9. เจ้าแสนตาฝั่ง
10. เจ้าศรีภูมิน
11. เจ้าเครื่องยาวิ
12. เจ้าหว่านสุธี
13. เจ้าแสนคำแคร
14. เจ้าสุนตายม
15. เจ้าอุ่นเมืองหาบ
16. เจ้าแสนตะพิงค์
17. เจ้าศรีเมืองเทพ
18. เจ้าสันเมือง
19. เจ้าหาบเมือง
20. เจ้าเมืองโพธาราม
21. เจ้าสุทิวาส
22. เจ้าคือเมืองมุง

23. เจ้าพทุธาภิบาล
24. เจ้าชัยยงค์
25. เจ้าวิริยา
26. เจ้าแสนคำเครื่อง
27. เจ้าลาดปรีชา
28. เจ้าแสนนำถม
29. เจ้าคุ้มเมืองรอด
30. เจ้ายอดเมืองเดิด
31. เจ้าแวนทัพฟ้า
32. เจ้าภาพเมืองเทพ
33. เจ้าเพชรหยาดฟ้า
34. ขุนปิ่นนะสิทธิ์ (เชิญมาจากเมืองโยนกเชียงแสน)
35. ขุนมิ่ง (เชิญมาจากเมืองโยนก เชียงแสน)

จากนั้นพ่อขุนผาเมืองได้เล่าต่อไปว่า บุคคลต่าง ๆ กลุ่มนี้ก็ได้บุญกุศลติดตาม ไปทุกคนและยังไม่หมดเชื้อเกิด จึงเวียนว่ายตายเกิดตามวัฏฏสงสาร ตามที่ พระพุทธองค์ได้บัญญัติไว้กับสัตว์โลกว่า สัตว์โลกเป็นไปตามแรงบุญแรงกรรมและ แรงอธิษฐานของแต่ละคน ซึ่งบางคนก็ได้ตามแรงอธิษฐานบางคนก็ไม่ได้ ในปัจจุบันนี้บุคคลกลุ่มนี้ก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์ มีชื่อในโลกมนุษย์ดังนี้

1. มหาเถรเจ้าติสสะวังโส เกิดมาชาติปัจจุบัน คือพระครูวิชิตพัชรจารักษ์ (หลวงปู่ทาบ) ซึ่งสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วและอยู่ในทิพย์วิมาน
2. มหาเถรเจ้าโสภโร เกิดมาชาติปัจจุบัน คือ หลวงปู่เขียน วัดสำนักขุนเณร ซึ่งสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วและอยู่ในทิพย์วิมาน
3. มหาเถรเจ้าคันธวังโส เกิดมาชาติปัจจุบันคือ หลวงปู่สี จันศิริ วัดถ้ำ บุญนาค ซึ่งสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วและอยู่ในทิพย์วิมาน
4. มหาเถรเจ้าคัมภีร์โส ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว
5. มหาเถรเจ้ามังคโล ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว
6. มหาเถรเจ้านั่นโต ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว
7. มหาเถรเจ้าปัญญาวิราโส ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว
8. มหาเถรเจ้าคันธิโย ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว
9. มหาเถรเจ้าพรหมจักโก ได้สิ้นบุญไปแล้วและหมดเชื้อเกิดแล้ว
10. มหาเถรเจ้าธรรมปัญญา ชาติปัจจุบันคือ ท่านพระประเทืองอรรถกัณโธ วัดหนองยางคอย อ.ศรีเทพ จ.เพชรบูรณ์
11. มหาเถรเจ้าศิริวิชัย ชาติปัจจุบันคือ (หลวงพ่อบุญ) วัดบ้านโพน อ. หนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์

ส่วนฝ่ายคฤหัสถ์ 35 คน ได้มาเกิดในโลกมนุษย์มีชื่อ ดังนี้

1. เจ้าศรีสุธรรม ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าชลอ กิตติสาโร วัดเพชรวราราม อำเภอเมือง จังหวัด เพชรบูรณ์
2. เจ้าศรีโสภา ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าไพฑูรย์ อัครธัมโม วัดไพสณฑ์คักดาราม อ.หล่มสัก
3. เจ้าหาญณรงค์ ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าแพ ธมมธโร วัดมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัด เพชรบูรณ์ ปัจจุบันมรณะภาพไปแล้วและสถิตย์ อยู่ในวิมาน
4. เจ้าสิงห์นร ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าสุรินทร์ ชุตินธโร วัดมหาธาตุ อำเภอเมือง จังหวัด เพชรบูรณ์ (รองเจ้าคณะจังหวัดเพชรบูรณ์)
5. เจ้าบุญลังการ ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าประศักดิ์
6. เจ้าหาญไพรี ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าบุญยืน
7. เจ้าสามนิน ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าชูชาติ ซึ่งทั้งสามรูปอยู่วัดใดให้ไปถามท่านสาธุเจ้า สุรินทร์เอง ท่านจะบอกให้ เพราะท่านรู้จักดี
8. เจ้าเลื่อนลือโลก ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าสุพจน์ปัญญาโร อยู่วัดสระเกศ อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ (เจ้าคณะอำเภอหล่มเก่า)
9. เจ้าแสนตาฝั่ง ปัจจุบันเป็นพระสงฆ์ชื่อ สาธุเจ้าสงวน อิศราโก วัดไตรภูมิ อำเภอเมือง จังหวัด เพชรบูรณ์
10. เจ้าศรีภูมิ ปัจจุบันชื่อ นายจำเนียร ปฏิวะชรณกิจ
11. เจ้าเครื่องยาวิ ปัจจุบันชื่อ นายปรีชา พงศ์อิศวรรานนท์
12. เจ้าหว่านสุธิ ปัจจุบันชื่อ นายสมพงษ์ แซ่มพัฒน์ชัย
13. เจ้าแสนคำแคร่ ปัจจุบันชื่อ นายอุดมชัย องค์กรสิงห์ เป็นทหาร
14. เจ้าสุนตายม ปัจจุบันชื่อ นายประดิษฐ์ เขียวทอง เป็นทหาร
15. เจ้าอุ่นเมืองหาบ ปัจจุบันชื่อ นายวิจิต หินรัตน์ เป็นทหาร
16. เจ้าแสนตะพิงค์ ปัจจุบันชื่อ นายวิศัลย์ โฆษิตานนท์
17. เจ้าศรีเมืองเทพ ปัจจุบันชื่อ นายชาญ โฆษิตานนท์
18. เจ้าสันเมือง ปัจจุบันชื่อ นายชัยพร สำเภาเงิน
19. เจ้าหาบเมือง ปัจจุบันชื่อ นายสมศักดิ์ แก้วสุทธิ
20. เจ้าโพธาราม ปัจจุบันชื่อ นายจำรูญ ปิยะมุตตะระ
21. เจ้าสุทิวาส ปัจจุบันชื่อ (เป็นผู้หญิง) สมเฝ้า สุริยะ บ้านเลขที่ 5 หมู่ 3 ตำบลวังบาน อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์

ตั้งแต่หมายเลข 10-20 ไม่จำเป็นต้องบอกที่อยู่ เมื่อเรื่องนี้แพร่หลายออกไป โลกมนุษย์ที่รู้จักกันดี

22. เจ้าเมืองมุง ปัจจุบันชื่อ นายธวัช สุนทรประทุม อยู่บ้านเลขที่ 70/9 ในโรงพยาบาลศรีเทพ อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์

23. เจ้าพุทธภิบาล ปัจจุบันชื่อ นายปัญญา เกษรทอง

24. เจ้าชัยยงค์ ปัจจุบันเป็นหมอชื่อ นายพนมไพร ศรียากุล

25. เจ้าวิริยา ปัจจุบันเป็นหมอชื่อ นายไกรฤทธิ์ ตรีกุล

26. เจ้าแสนคำเครื่อง ปัจจุบันชื่อ นายจรัส พัวช่วย

27. เจ้าลาดปรีชา ปัจจุบันชื่อ ไพศาล จันทรรักดี

28. เจ้าแสนนาคม ปัจจุบันชื่อ นายสุพจน์ ตั้งตระกูลไทย เป็นนายทหาร

29. เจ้าคุ้มเรืองรอด ปัจจุบันชื่อ นายประวิทย์ สิทธิศักดิ์ เป็นทหาร

30. เจ้ายอดเมืองเดิด ปัจจุบันชื่อ นายประเสริฐ ชัยฤทธิ์ เป็นทหาร

31. เจ้าแวนทัพฟ้า ปัจจุบันชื่อ นายไพบูลย์ สุขกระฤกษ์ เป็นทหาร

32. เจ้าภาพเมืองเทพ ปัจจุบันชื่อ นายประสงค์ สุทธิโกศัย เป็นทหาร

33. เจ้าเพชรฟ้าหยาด ปัจจุบันชื่อ นายกมล โสภารัตน์ เป็นตำรวจ

34. ขุนปิ่นะสิทธิ์ ปัจจุบันชื่อ นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี

35. ขุนมิ่ง ปัจจุบันชื่อ นายพิมพ์ พรหมรัตน์

หมายเลข 23 - 35 โลกมนุษย์จะรู้จักเอง เมื่อเรื่องนี้แพร่หลายไป ซึ่งข้าง ไม่จำเป็นจะต้องบอกที่อยู่

พ่อขุนผาเมือง ได้กล่าวว่า หากได้พบบุคคลเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้ช่วยเตือนสติ ให้อยู่ในทาน ศีล ภาวนา อย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะศีล 5 ให้รักษากันไว้ ข้อ 1 เป็นหลัก ข้อ 3 ข้อ 5 ขอให้ทุกคนรักษาให้ดี เพราะบางคนก็ถูกกิเลสของโลก พัดพาไปโดยไม่รู้เท่าทัน ถ้าหากทุกคนทั้งสองฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ หมั่นรักษา ศีล ภาวนา แล้วทุกคนก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์ในชาติหน้า แต่ถ้าหากทุกคนยังประมาท เงินล่อ เลื่อนไหลไปตามกิเลส มากเกินไป คนกลุ่มนี้ก็จะเกิดเป็นอย่างอื่นซึ่งต่ำกว่า การเป็นมนุษย์ หากเห็นว่าทุกคนเกิดเป็นมนุษย์ในชาติหน้าที่จะได้เกิด 100 ปี ข้างหน้า และจะได้ชื่อต่าง ๆ กัน จากนั้นพ่อขุนผาเมืองได้บอกชื่อในชาติหน้าตลอดถึง บุญกรรม กุศลกรรมและอกุศลกรรมของแต่ละคนไว้ ในส่วนที่เป็นอกุศลกรรมพ่อขุนผาเมือง ก็ได้บอกแนวทางแก้ไขไว้ ซึ่งในเรื่องนี้หากบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องต้องการรู้จักชื่อ ของตนในภพหน้าและวิบากกรรมที่จะเกิดในชาตินี้ ตลอดถึงแนวทางแก้ไข ก็ขอให้ติดต่อกับข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย) โดยจะได้รับพิจารณาเป็นรายๆ ไป

พ่อขุนผาเมือง ได้พูดกับข้าพเจ้าต่อไปว่า ให้จำเรื่องนี้ไว้ให้ดี ขอให้บอก ให้โลกมนุษย์ทราบเมื่อเวลาอันสมควร ซึ่งไม่เกิน 3 ปี ข้างหน้าจะมีคนขอและเรื่องนี้ขอให้ไพศาลพิจารณาบอกให้กับคนที่รู้จักบาป บุญคุณ โทษและกฎของวิญญูสงสาร ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ คนที่แน่นอนไปด้วย กิเลส มีมีจนาทิฏฐิอยู่ในร่างกายและจิตใจของเขาก็อย่าบอกให้เขาไปทราบเรื่องนี้ เพราะเมื่อเขาทราบแล้ว เขาจะสร้างวจีกรรมขึ้นมา ซึ่งจะเป็นวิบากกรรมอย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด หากเห็นว่า บุญกุศลหรือผลประโยชน์อันใดที่จะเกิดจากเรื่องนี้ ก็ขอให้ไพศาลช่วยเอา บุญกุศล หรือผลประโยชน์นั้นไปสร้างถาวรวัตถุ หรือเสนาสนะของสงฆ์ ในพุทธศาสนาที่วัดใดวัดหนึ่งในเมืองเพชรบูรณ์ ตัวข้า (พ่อขุนผาเมือง) ก็ขอ อนุโมทนา และเมื่อสิ่งก่อสร้างสิ่งนั้นได้

สำเร็จลงแล้ว ก็ขอให้ทำบุญอุทิศส่วนกุศล ไปให้ข้าฯ และพระเจ้าชัยวรมันที่ 6 ด้วย ตัวข้าฯ ทั้ง 2 จะขออนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง (ท่านพูดแล้วก็ยกมือทั้ง 2 ท่านกล่าวคำว่า สาธุ พร้อมกัน)

จากนั้น พญาพิงคราชก็ได้พูดกับพ่อขุนผาเมือง พระเจ้าชัยวรมันที่ 6 ว่าเรื่องที่จะเล่ามีเท่านี้ใช่ไหม พ่อขุนผาเมืองก็ตอบว่าใช่ เสร็จแล้วท่านทั้ง 2 คือ พญาพิงคราช และครุบาคนธา ก็กล่าวกับทั้ง 2 ว่า จะต้องพาไพศาลไปข้างหน้าอีก เพื่อไปรับรู้รับทราบเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของมนุษย์ภายหลังความตาย ว่าเป็นอยู่ ทุกข์สุข อย่างไร

เพื่อนำเรื่องราวเหล่านี้ไปบอกญาติพี่น้องของผู้ตายที่เกี่ยวข้องกันต่อไป ซึ่งในคืน วันที่ 5 มกราคม 2536 นี้ ท่านทั้ง 2 (ครุบาคนธา พญาพิงคราช) ก็ได้พาข้า (นายไพศาล) ไปรับรู้เกี่ยวกับ กองบุญ กองกุศล ของแต่ละคนซึ่งมีชื่อดังนี้

1. คุณประจวบ สุริยะวงศ์ 49/1 หมู่ 3 ตำบลมะขาม อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี
2. ท่านพระครูสถิตยบุญวิมล วัดปงยางคก ตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จ.ลำปาง
3. ท่านพระครูมนูญธรรมมานศาสตร์ วัดพระบาทวังตวง ต.แม่พริก อ.แม่พริก จ.ลำปาง
4. คุณทองคำ แซ่ตั้ง 101/49 ถ. วุฒากาศ แขวงตลาดพลู เขตธนบุรี กรุงเทพฯ
5. คุณเกียรติศักดิ์ สันทรนัย 55 หมู่ที่ 7 ต.เกาะสำโรง อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

ซึ่งแต่ละราย ข้าฯ ก็มีจดหมายไปบอกให้เจ้าตัวทราบแล้ว แต่ยังไม่มีการตอบรับมา เมื่อได้เรื่องราวมาแล้ว ท่านครุบาคนธาและพญาพิงคราช ก็พาข้าพเจ้ากลับไปในลักษณะที่ปลิวลงอย่างรวดเร็ว มาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ รู้ตัว ตื่นนอนขึ้นมาเป็นเวลา 05.30 น. ของเช้ามีวันที่ 6 มกราคม 2536

มั่งคลั่ง นิमितตัง กลางยังนิमितความฝันอันเป็นมงคล ขอจบเพียงเท่านี้

พระพุทธรธรรมราชา

วัดไตรภูมิ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ลักษณะทั่วไป

พระพุทธรธรรมราชา เป็นพระพุทธรูปสัมฤทธิ์ ปางสมาธิ มีหน้าตักกว้าง 13 นิ้ว สูง 18 นิ้ว มีรูปลักษณะคล้ายรูปกษัตริย์สมัยโบราณ เป็นศิลปะสมัยขอม พระเศียรมีลักษณะคล้ายสวม มงกุฎ เรียกว่า เทริด (เข็ด) พระเกศเมาลีมีลักษณะ เหมือนยอดเจดีย์ (ปกติจะเป็นเปลวเพลิงหรือดอกบัวตูม) พระพุทธรูปองค์นี้

หาประวัติผู้สร้างไม่ได้ เป็นแต่เพียงสันนิษฐานและเล่าสืบต่อกันมาว่า พ่อขุนผาเมือง นำมาบ้าง พ่อขุนผาเมืองสร้างไว้เป็นอนุสรณ์ของพระองค์บ้าง ก่อนที่จะได้พระองค์นี้ มา ก็พบอยู่ในน้ำแล้วมีผู้นำมาถวายวัด จนกลายเป็นประเพณีว่าวันสารทไทยของทุกปี จะต้องมีการพิธีแห่พระพุทธรธรรมราชาสงฆ์ มาจนตราบเท่าทุกวันนี้

อีกนัยหนึ่งกล่าวว่า พระพุทธรธรรมราชา พระพุทธรูปองค์นี้เป็น พระพุทธรูปเนื้อทองสัมฤทธิ์ หน้าตักกว้างประมาณ 13 นิ้ว สูง 18 นิ้ว (เดิมไม่มีฐาน) เป็นพระพุทธรูปศิลปะสมัยลพบุรี ศาสตราจารย์ ม.จ.สุภัทรดิศ ดิศกุล คณบดี บัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ให้คำบรรยายเกี่ยวกับพุทธศิลป์ แบบลพบุรี (ราวพุทธศตวรรษที่ 17- 18) ไว้อย่างละเอียดว่าในท้องที่ภาคกลาง ภาคตะวันออก และตะวันออกเฉียงเหนือของ

ประเทศไทย ได้พบศิลปกรรม แบบหนึ่งซึ่งมีทั้งที่เป็นปฏิมากรรมและสถาปัตยกรรม มีลักษณะคล้ายกับศิลปกรรม ในประเทศเขมรมาก ทางโบราณคดีกำหนดเรียกศิลปกรรมแบบนี้ว่า ศิลปแบบลพบุรี โดยอาศัยเหตุที่เมืองละโว้หรือลพบุรี ได้เป็นเมืองสำคัญในยุคนั้น คือเป็นเมือง ที่อุปราชของเขมรปกครองอยู่

เนื่องจากศิลปกรรมแบบนี้ที่มีในประเทศไทย ยังค้นคว้า ไม่พบอักษรจารึก ยืนยันอายุแน่ชัด จึงได้กำหนดอายุสมัยอนุโลมตามแบบอย่างศิลปกรรมในประเทศ เขมรซึ่งละม้ายคล้ายคลึงกัน เช่นอย่างศิลปแบบนครวัด (ครึ่งหลังของพุทธศตวรรษ ที่ 17) หรือแบบบรยงค์ (ครึ่งแรกของพุทธศตวรรษที่ 18) ความจริงวัตถุแบบลพบุรี ที่มีอายุเก่าแก่กว่าที่กล่าวนี้ ก็มีอีกไม่น้อยวัตถุที่ค้นพบมักทำด้วยศิลาและสัมฤทธิ์ หากเป็นของเนื่องในพระพุทธศาสนาแล้วแต่อยู่ในลัทธิมหายานทั้งนั้น วัตถุ ที่เป็นเครื่องสัมฤทธิ์อาจจะเป็ฝีมือช่างไทย โดยเฉพาะก็ได้ และได้ทำสืบเนื่อง กันมาเป็นเวลานานจนถึงสมัยอยุธยา

“ศิลปสมัยลพบุรี มีอิทธิพลอยู่ในตอนกลางของประเทศไทย กำหนดอายุ โดยอนุโลมตามแบบอย่างศิลปกรรมในประเทศกัมพูชา เช่น ศิลปแบบนครวัด ซึ่งมีอายุในราวครึ่งหลังของพุทธศตวรรษที่ 18 หรือแบบบรยงค์หรือบายน (ครึ่งแรก ของศตวรรษที่ 18) แต่ความจริงแล้ว ศิลปแบบลพบุรีบางชิ้นมีอายุเก่าแก่กว่านั้น บางชิ้นบางอย่างมีอายุในพุทธศตวรรษที่ 12 แต่ส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่พุทธศตวรรษ ที่ 12 ลงมา”

ดังนั้น เราจึงอาจจะกล่าวได้ว่าองค์พระพุทธรูปมหาธรรมราชาได้ถูกสร้างขึ้น ในราวพุทธศตวรรษที่ 18 หรืออาจจะมีอายุเก่าแก่มากกว่านั้น คือ พุทธศตวรรษที่ 16 ขึ้นไปจนถึงศตวรรษที่ 12 และเป็นศิลปกรรมที่ได้อิทธิพลจากขอม

ในจังหวัดเพชรบูรณ์ที่เราอาจจะกล่าวได้ว่า เป็นเมืองที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด กับขอม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาณาจักรขอมที่ยิ่งใหญ่นั้นก็คือ อาณาจักรศรีเทพ จาก การศึกษาค้นคว้าของ ม.จ. สุภัทรดิศ ดิศกุล (2522 : 41-50) ได้กล่าวว่าเมืองศรีเทพ ได้สร้างขึ้นราวศตวรรษที่ 12 ทั้งนี้เพราะได้ ค้นพบเทวรูปแกะสลักดังนี้

“นอกไปจากเทวรูปพระนารายณ์ ยังค้นพบศิวิลิ่งค์ เทวรูปพระอิศวร ประทับยืนพร้อมกับโคนนทีอยู่เบื้องหลังและเทวรูปพระอาทิตย์ เทวรูปพระอาทิตย์ องค์หนึ่งอาจกำหนดอายุได้ว่าคงสร้างขึ้นราวระหว่าง พ.ศ. 1250 - 1300 ทั้งนี้เพราะเหตุว่า กรองศาซึ่งทรงสวมอยู่นั้นคล้ายคลึงกันมากกับสายรัดองค์ของ เทวรูปพระอุมาจากเกาะเกรียง ในประเทศกัมพูชา ซึ่งนักปราชญ์ชาวฝรั่งเศส ได้กำหนดอายุเอาไว้ว่า อยู่ในศิลปะขอมแบบสมโบว์ไพรกุก (ราว พ.ศ. 1250 - 1300”

ดังนั้น เมืองศรีเทพซึ่งได้รับอิทธิพลจากอินเดียและได้สร้างขึ้นราว พ.ศ. 1250 - 1300 และจากการศึกษาค้นคว้าของศาสตราจารย์บอสเชอ ซี เย ได้กล่าวว่ายังมี การค้นพบสิ่งก่อสร้างในเมือง ศรีเทพอีก คือ ปราสาทขอมเมืองศรีเทพที่สร้างขึ้น ในราวพุทธศตวรรษที่ 16-17

การศึกษาค้นคว้าของ ม.จ. สุภัทรดิศ ดิศกุล (2522:51-50) ยังได้กล่าวถึง เมืองศรีเทพอีกว่า

“เมืองศรีเทพคงจะถูกทอดทิ้งหลังจากที่ชนชาติขอมได้สูญเสียอำนาจ หลังรัชการของ พระเจ้าชัยวรมันที่ 7 มหาราชองค์สุดท้ายอาณาจักรขอม (พ.ศ. 1725- ราว 1765) ได้ค้นพบรูปทวารบาลศิลาขนาดใหญ่ ในเมืองศรีเทพซึ่งตกอยู่ ในศิลปะขอมแบบบายนของสมัยนั้น ปฏิมากรรมดังกล่าวปัจจุบันรักษาอยู่ใน

พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร หลังจากกลางพุทธศตวรรษที่ 18 นี้แล้ว ไม่ได้ เคยค้นพบพระพุทธรูปแบบไทยและเครื่องสังคโลกสมัยสุโขทัยในเมืองศรีเทพอีกเลย”

จากข้อความนี้เราก็คงจะมองเห็นความสัมพันธ์ขององค์พระพุทธรูป มหาธรรมราชาว่า คงจะถูกสร้างขึ้นในสมัยเดียวกันกับที่เมืองศรีเทพเรืองอำนาจ นั่นเอง เพราะเป็นศิลปกรรมสมัยลพบุรี ซึ่งจะอยู่ในสมัยระหว่างศตวรรษที่ 12-16 - 18 แต่จะถูกสร้างขึ้นที่เมืองศรีเทพ หรือถูกสร้างที่เมืองเพชรบูรณ์ ยังเป็นปัญหา ที่ตอบไม่ได้